

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 542/05
16.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Zorana Savića, predsednika veća, Miodraga Vićentijevića, Veroljuba Cvetkovića, Dragomira Milojevića i Gorana Čavline, članova veća i savetnika Marije Vuković-Stanković, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela prevare iz čl. 171. st. 3 u vezi st. 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i branioca optuženog advokata AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu K. br. 437/04 od 11.02.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 16.6.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

I Uvažavanjem žalbe branioca optuženog AA PREINAČAVA SE presuda Okružnog suda u Novom Sadu K. br. 437/04 od 11.02.2005. godine u pogledu odluke o kazni tako što Vrhovni sud optuženog AA za krivično delo prevare iz čl. 171. st. 3. u vezi st. 1. Krivično zakona Republike Srbije, za koje je oglašen krivim navedenom presudom, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) meseci.

II U izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vreme provedeno u pritvoru počev od 24.10.2004. godine pa do 11.02.2005. godine.

III ODBIJAJU SE kao neosnovane žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i žalba branioca u preostalom delu a prvostepena presuda u nepreinačenom delu potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu K. br. 437/04 od 11.02.2005. godine oglašeni je krivim optuženi AA zbog krivičnog dela prevare iz čl. 171. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS, pa je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru počev od 24.10.2004. godine pa do 11.02.2005. godine. Istom presudom optuženi je obavezan da sudu na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 2.170,00 dinara a na ime paušala iznos od 4.000,00 dinara. Oštećeni BB, BB1 i BB2 upućeni su da svoj imovinsko-pravni zahtev ostvaruju u parnici.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Novom Sadu zbog odluke o krivičnoj sankciji sa predlogom da se pobijana presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u duženom vremenskom trajanju,

- branilac optuženog AA advokat AB zbog povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji u kojoj je predložio da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači u delu odluke o krivičnoj sankciji tako što će Vrhovni sud optuženog osuditi na kaznu zatvora u kraćem vremenskom trajanju.

Povodom žalbe Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu odgovor je dao branilac optuženog advokat AB u kome je predložio da se žalba javnog tužioca odbije kao neosnovana.

Republički javni tužilac u svom podnesku Ktž. br. 674/05 od 04.04.2005. godine predložio je da se žalba branioca odbije kao neosnovana a uvažavanjem žalbe Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu preinači presuda u pogledu odluke o kazni i optuženi AA osudi na kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju.

Vrhovni sud je u sednici veća, razmotrivši spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, navodima u žalbama i podnesku Republičkog javnog tužioca, našao:

Žalba javnog tužioca je neosnovana a žalba branioca optuženog je delimično osnovana.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ni povrede krivičnog zakona na koje žalbeni sud uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredaba čl. 380. st. 1. tač. 1. i 2. ZKP-a.

Pobijanje prvostepene presude u žalbi branioca optuženog zbog povrede krivičnog zakona svodi se na konstataciju da je prvostepeni sud, primenjujući krivični zakon na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pogrešno zaključio da se u radnjama optuženog AA stiču obeležja krivičnog dela prevare iz čl. 171. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS, za koje ga je oglasio krivim. Po stanovištu odbrane, koje je zastupano i na glavnom pretresu i koje je bilo predmet ocene od strane prvostepenog suda u pobijanoj presudi, optuženi AA je tek pošto je sticajem okolnosti primio novac od oštećenih na čuvanje, došao na ideju da taj novac prisvoji, u kom slučaju bi se u njegovim radnjama sticala obeležja krivičnog dela utaje iz čl. 170. Krivičnog zakona Republike Srbije.

Ovakvi navodi žalbe branioca optuženog ocenjuju se od strane ovoga suda kao neosnovani, a zaključak prvostepenog suda da se u radnjama optuženog stiču sva bitna obeležja krivičnog dela prevare iz čl. 171. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS kao pravilan. Naime, iz svih izvedenih dokaza u postupku kako prvostepeni sud u presudi i navodi, proizilazi da optuženi nije slučajno došao do novca oštećenih, već im je lažno prikazao da je ovlašćen da novac od njih primi, iako takvo ovlašćenje nije imao, i uveravajući ih da će isti staviti na bezbedno mesto u sef agencije do konačno zaključenja ugovora o kupovini stana, potpisujući i overavajući potvrdu o preuzimanju novaca pečatom do koga je neovlašćeno došao, doveo ih u zabludu da mu predaju novac u iznosu od 21.500 EURA.

Ispitujući pobijanu presudu u pogledu odluke o krivičnoj sankciji, a povodom žalbi Okružnog javnog tužioca i branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti iz čl. 41. OKZ-a od značaja za odmeravanje kazne, ali u situaciji kada je našao da otežavajućih okolnosti na strani optuženog nema, potcenio je značaj utvrđenih olakšavajućih okolnosti, pa je optuženog osudio na kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju od potrebnog da bi se njome postigla svrha kažnjavanja.

Vrhovni sud ocenjuje da je kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) meseci dovoljna mera za postizanje svrhe kažnjavanja predviđene odredbom čl. 33. OKZ-a u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija predviđene čl. 5. istoga zakona, zbog čega je u ovom delu pobijana presuda preinačena kao u izreci.

Radi prednjeg je žalba branioca u delu koji se odnosi na odluku o krivičnoj sankciji osnovana, a žalba javnog tužioca neosnovana.

Neosnovano se u žalbi branioca predlaže da se optuženom u kaznu zatvora izrečenu pobijano m presudom uračuna i vreme provedeno u pritvoru u periodu od 27.7.2004. do 24.10.2004. godine, jer u tom periodu optuženi nije bio u pritvoru u vezi sa krivičnim delom za koje je pobijanom presudom oglašen krivim.

Ovo stoga što se pravilnom primenom odredbe čl. 50. u izrečenu kaznu zatvora može uračunati vreme provedeno u pritvoru, kao i svako lišenje slobode u vezi sa krivičnim delom za koje je ta kazna zatvora izrečena.

S obzirom na izloženo, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude, a u skladu sa odredbama čl. 388. i čl. 391. st. 1. ZKP-a.

Zapisničar, za Predsednika veća – sudija,

Marija Vuković-Stanković, s.r. Miodrag Vićentijević, s.r.

Za tačnost otpravka

JK